

den Forandring foretages, som er foreslaaet i det andet Vndringsforslag, vil jo deraf følge, at der maa foretages en lille Redaktionsændring i Affattelsen af den sidste Del af § 2, og derpaa gaar det tredje Vndringsforslag ud. Der tilsigtes tillige at faae Paragrafen delt i to Punktkummer, hvilket synes at være hensigtsmæssigt, naar henses til de forskjellige Indskydelser, som foreslaas tilføiede i den første Del af Paragrafen. Men idet saaledes det 3die Vndringsforslag gaar ud paa at foreslaa en Redaktionsforandring i den sidste Del af § 2, have vi tillige ment, at det var hensigtsmæssigt noget at forlænge den Frist, som der gives for Skibsførere til at reklamere det tabte Anker. I Lovforslaget, som det er vedtaget ved anden Behandling, staar der 14 Dage. Vi have ment, at man uden i mindste Maade at forulempe de Interesser, som Opffikterne af Ankere kunne gjøre Krav paa, at der toges Hensyn til, kunde forlænge Fristen fra 2 til 3 Uger. — Under Nr. 4 er der foreslaaet, kun for Juldstændigheds Skyld, at indskyde i § 3 en Bestemmelse om, hvorledes den deri omtalte Frist skal beregnes. Det vil ses, at der i § 2 udtrykkelig siges, hvorledes den der bestemte Frist skal beregnes, men da der ikke siges Noget om, hvorledes Fristen skal beregnes i det i § 3 omhandlede Tilfælde, kunde der mulig reises Tvivl i den Henseende. Det er i alt Fald for at forebygge noget Saadant, at vi foreslaa, at der indskydes, at Fristen skal regnes fra den sidste Bekjendtgjørelses Dato. — Hvad Vndringsforslaget under Nr. 5 angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at det er min Overbevisning, at naar Sagen ordnes saaledes, som det er foreslaaet og i det Bæsentlige vedtaget med Hensyn til Ankere uden Bøie, saa vilde man uden stor Betænkelse kunne have bragt Reglerne om Opffikning af Ankere med Bøie ind under den samme Bestemmelse, og jeg tror, at man ved saaledes at have givet Reglen paa samme Maade for Ankere med og Ankere uden Bøie vilde i praktisk Henseende have forebygget forskjellige Ulemper. Da jeg imidlertid maa antage, at den høitærede Justitsminister har Betænkelse ved at gjøre en saadan Forandring i den nugældende Lovgivning, at forandre Bekjendtgjørelsesmaaden og Bekjendtgjørelsesfristen for Ankere med Bøie, og da jeg fremdeles mente at maatte gaa ud fra, at det ærede Thing under denne Forudsætning ligeledes ikke vilde være stemt for at gjøre en saadan Forandring, har jeg anset det for rigtigst at opgive at stille noget Forslag i den Retning; men netop naar Sagen nu stiller sig saaledes, tror jeg, idet jeg gjentager, hvad jeg tillod mig at udtale ved denne Sags anden Behandling, at det vil være praktisk og hensigtsmæssigt at indskræmpe alle Vedkommende, at det er en forbryderisk Handling at forvanske de Ankere, der ere forsynede med Bøier, som de maatte træffe paa i Søen. Jeg antager ikke, at der er Nogen, der kan have Noget at erindre imod, at

man her tilføier en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet i Forslaget under Nr. 5. Alle maa vistnok være enige i, at det maa anses for at være en strafbar Handling at borttage, ødelægge eller understikke den Bøie, hvormed et Anker maatte være forsynet, for at give det Udseende af, at Ankeret har været blindt, og for paa den Maade at opnaa de større Fordele, der ere forbundne med Opffikningen af blinde Ankere i Sammenligning med Opffikning af Ankere med Bøie. — Det Vndringsforslag, der er stillet til § 5, gaar ud paa at indskyde, at den Bøie, hvormed Funderen af et Anker har forsynet det for derved ligesom at have sin Gneret til endelig at opffiske dette Anker, bør være betegnet paa en saadan Maade, at det virkelig kan ses, at det er en Funder Bøie og ikke maaste den Skibsførers, der har mistet Ankeret; jeg antager ikke heller, at der kan findes Noget at erindre derimod. — Hvad endelig Vndringsforslaget under Nr. 7 til § 6 angaar, da er det stillet for at sjerne den Tvivl, som der i alt Fald fra en enkelt Side fremkom om, hvorvidt alle ældre Bestemmelser angaaende Opffikning af Ankere og Ankertouge kunne siges at være hævede ved denne Lovs Vedtagelse, navnlig hvorvidt Bestemmelsen i Reskriptet af 1831 og den deri givne Frist for Skipperne af 3 Dage til at være ubelukkende berettigede til at opffiske Ankere, kan siges at være bortfalden ved Lovforslaget. Det er min Mening, at selv om man ikke i den Henseende gjorde nogen Forandring i Lovforslagets § 6, saaledes som den er vedtagen ved anden Behandling, maatte det ommeldte Reskript dog have tabt sin Betydning for de Forhold, hvormed vi her beskæftige os, men for saa vidt der er yttret Tvivl i den Henseende, kunde det maaste være rigtigst og i alt Fald ikke medføre Støde udtrykkelig at sige dette ved at affatte den sidste Paragraf i Lovforslaget paa den Maade, som det er foreslaaet i Vndringsforslaget under Nr. 7.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Vndringsforslag bemærke, at jeg ikke finder Noget at indvende imod deres Vedtagelse. — Vndringsforslagene under Nr. 1 og Nr. 5 gaa jo kun ud paa at fastsætte nogle Straffebestemmelser for de der omtalte Forhold, og selv om der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt det er nødvendigt, kan der vel i alt Fald ikke være forskellige Meninger om, at det aldrig kan slæde, da de Handlinger, der er Tale om at fastsætte disse Straffebestemmelser for, i Virkeligheden ere af den Bestaffenhed, at de medføre Straf, saa at der ikke sker Vedkommende nogen Uret derved, at disse Straffe paalægges dem. — Vndringsforslagene under Nr. 2 og 4 betragter jeg kun som Uydelligjøvelsen eller Afhjælpningen af mulige Uydelligheder i Lovforslaget. — Hvad Vndringsforslaget under Nr. 3 angaar, skal jeg bemærke, at jeg selvfølgelig efter det